

In memoriam ir. Willem Evert Meijerink

Op 6 december 1989 overleed Willem E. Meijerink, 71 jaar oud. Een markante persoonlijkheid. Gedrevenheid en betrokkenheid, maar ook zijn emoties, waren kenmerkend voor hem.

Veel vrienden en collega's uit de bosbouwwereld, van de Heidemij, de Bosbouw en Cultuurtechnische school Larenstein en oud-studenten waren op 11 december naar Oosterbeek gekomen om voor altijd afscheid te nemen van een onvergetelijk mens en een bepalende figuur in de Nederlandse bosbouw.

Willem E. Meijerink heeft een lange en kleurrijke loopbaan in de bosbouw gehad. Zijn vader was nog niet bij de Heidemij vertrokken, of de zoon kon er al beginnen. Net afgestudeerd als bosbouwkundig ingenieur aan de Landbouwhogeschool in Wageningen, trad hij op 6 januari 1947 bij de Nederlandsche Heide-maatschappij in dienst. In augustus van datzelfde jaar is hij getrouwd.

Zijn eerste werkgebied bij de Heidemij was Walcheren. De dijken waren gebombardeerd en het zoute zeewater was naar binnengekomen. Bomen, struiken, heggen en houtwallen: alles was kapot. Meijerink moest het eiland weer groen maken. Dat is aardig gelukt en een aantal van de door hem aangelegde beplantingen is thans erkend natuurterrein.

In 1949 werd Meijerink door de Heidemij aangesteld als houtvester in Gelderland en Overijssel. Vanwege zijn oude banden met Walcheren kreeg hij ook de inspectie voor Zee-land opgedragen.

Na Walcheren werden de door Heidemij beheerde landgoederen de "Grote Woeste Hoeve" op de Veluwe en "Junne" in Overijssel zijn grote passie. Als bosbouwer in hart en nieren kon hij zich hier uitleven.

Duidelijk en waardevol waren zijn inzichten. Met als uitgangspunt de groeiplaats gaf hij aan het bosbeheer een gezonde ecologische en technisch-economische basis. Sterk geëngageerd was hij bij de bosverjongingsproblematiek. In dit verband moet worden vermeld zijn pionierswerk bij de ontwikkeling van de verjonging van groveden naar douglas door middel van coulissenkap.

De sluiting van de mijnen in 1963 beschouwde Meijerink voor de bosbouw als het begin van het einde. Bosbouw werd naar zijn mening "in Nederland een 'entourageverschijnsel' dat met subsidies op de been moest worden gehouden en steeds meer oneigenlijke doelen heeft te dienen".

Als wij naar de situatie van vandaag kijken lijken dit - helaas - profetische woorden te zijn geweest.

Willem Meijerink bleef zich ook in veranderende tijden uitsluitend bosbouwer voelen.

In het laatste deel van zijn loopbaan is hij leraar geworden aan de Bosbouw en Cultuurtechnische School te Velp. Dit bleef hij tot zijn pensionering in 1981. Willem was een gedreven docent in de vakken houtteelt, groeiplaatsleer en bosbescherming. Zijn vuur sloeg als een bos-

brand over op ons als studenten. Hier kon hij zijn grote, praktische vakkennis overdragen. En hij deed dat zodanig dat inderdaad gesproken kan worden van een "school-Meijerink".

Beroemd waren zijn bosbouwexcursies naar het buitenland. Hij sleepte ons mee naar de Spessarter eikencultuur, Erdmannshausen en de bedrijfspvormen van het uitkapbedrijf in het Zwarte Woud. Daar maakten wij kennis met het "Fingerspitzengefühl" dat komt kijken bij "Philipps Keilschirmschlag" in Villingen en "Eberhards Schirmschlagschlag" in Langenbrand.

Zijn beroepskennis en deskundigheid bleven niet opgesloten binnen één bedrijf en de school maar straalden uit naar de brede beroepspraktijk. Binnen de Koninklijke Nederlandse Bosbouwvereniging had hij een stuwende rol, zowel bestuurlijk als inhoudelijk. Hij maakte daarin deel uit van de Redactiecommissie voor publikaties en was mede-auteur van het boek *Bosbescherming*. Van 1956 tot 1961 was Meijerink secretaris van het bestuur en ook de spil van de jubileumcommissie in 1960 toen de vereniging 50 jaar bestond en het predikaat "Koninklijk" kreeg.

Willem Meijerink was een bepalende en kleurrijke figuur in de Nederlandse bosbouw. Het was op grond van zijn kennis en deskundigheid en het vermogen deze beide op zijn gedreven wijze uit te dragen, dat de Koninklijke Nederlandse Bosbouwvereniging hem op 27 september 1985 het erelidmaatschap heeft toegekend.

Zijn geestdrift en betrokkenheid zijn ook na zijn pensionering gebleven. Hij bleef zich sterk verbonden voelen met onze vereniging, o.a. tot uitdrukking komend bij zijn aanwezigheid op de laatste najaarsbijeenkomst.

Willem Meijerink was een begrip. Wij zullen aan hem een goede herinnering blijven bewaren.